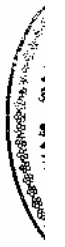

בעיה לכללות אני"ש דמדינתנו מאדמיר' דוכער זוקיל נבג'מ זיע"א

[אגרת מאדמיר' לכללות לכללות אני"ש דמדינתנו שנת תקצ"ד לפ"ק]

בהיות מבואר במכתבי הראשון, מאשר רבים מאנ"ש ישנים גם חדשים נבוכים ומוטעים בכמה מיני טעות בדרכי קבלת דא"ה באור תורה ועבודה שבמדות ולב מן הקצה אל הקצה ממש, לומר לאור חושך ולחושך אור מצד מיעוט ידיעה ומצד מיעוט העסק והרגילות. [העיקר מצד הסתעפות הקלוקים שיצאון מרובי הדרשנים המתחכמים להחלה ואומרים רוי לי כ"י כי יש סודות באמתת העבודה, ומטעים א"ע ולזולתם עד שנפל טעות גמור מן הקצה כ"י, אשר צר לי מאד מאד מזה בהיות שתולין הכל כי ושאלין ממני כמה מאנ"ש דברים כזה שא"א לסבול ולהכיל דבריהם המוטעים שנקבע כמו הלכה פסוקה. וזהו מסיבת התלמידים שלא שמשו כל צרכן שנסתעפו לשחות מים הרעים הממיתים ומאבדים את הנפש ומוציאים אותו מאור לחושך [גמור] כ"י, ע"כ אמרתי שמצוה וחובה עלי דוקא לפרש ולבאר היטב בכל פרטי ופרטי ענינים החלוקים בכל דרכי העבודה במוח ולב כל דבר על מקומו ומדרגתו ואופניו בפרטי פרטיות, למען לא יטעה הטועה בדרך ולא יטעה לזולתו, וגם למען הקים בנין קבוע בנפשו באור תורה שמקבל שיהיה הכל נטיע ומורש בשרש וקשר קיים כל ימות לעולם כ"י, והיז זומה לקערה מלאה כל מעדני מאכלים טובים המשיכים את הנפש ואין לו כף במה ליקח אל פיו, שתצא נפשו בתשוקתו רק מצד העדר כלי הקבלה בלבד כ"י, כך כל תורת אמת בהתבוננות וידיעות אלקות שהנחילנו כבוד אאמיר' ז"ל נ"ע בכ"ח לפושט"ך, הגם ששגור הכל בפיו, אך מצד העזר ידיעת אופן הקבלה בנפשו, הנה רעבים גם צמאים אבל בלי אור וחיות בנפשו כלל, עד שישאל השואל, אחר שגמר וסבר, איזה תועלת בנפשו יבוא מזה, וכן יש להפוך שהשיעור מרוחק לגמור ולסבור זהו אצלו עיקר החסירות, והקבלה בנפשו בהתפעלות אם במוח ומכ"ש בלב [זה] איסור גמור אצלו, עד שישאל ומבקש עצה איה לפטור מהתפעלות שנעשית פתאום בלי בחירה כלל כי זהו נקר' הרגשת עצמתו [ער הערט ידך] שזהו אצלו מן העונות החמורים המאבדים את הנפש כ"י, כדרכי הישנים כ"י.

בעודה... יע"א: מלמה: המורה: הקדמה מבעל המחבר. עד אודות שנתנו זה ורשימת הכתי ראוי להלן [בסוף הקונס] במסורת הערת ע' קפו ואל"ך.
במכתבי הראשון: גרס לפ"ך.
שו"ה וטבחה — שבמדות: מלמה: שכמות.
ואומרים רוי ל [ב] ניתוסף רוי לין... כי ישל: יש: ע"פ ישע"י כד, טו.
התלמידים שלא שמשו... לשתות מים הרעים: דאח טוטח מן, טע"ב. אבות פ"א, מ"א.
שו"ה בטורט — לקטר קיים ב"י: לא: זיד: ומש"י לא: מלמה: וקטר קיימא לא.
שו"ה בטורט — כל: י"ד: כמה: בט ליחא.
בכ"ז לפושט"ך: בכל חז' לטוס שיעורא דל"י — ראה הקדמת התנ"א ע"פ ההוד וירא ק"י, רע"ב.
רעבים גם צמאים אבל [ב] ליחא: לשון הפסוק תהלים ק"ו, ה.
שו"ה טוהו — אצלו: ב"ד ליחא.

עוה ראו נא ב' הפכים כאלו מן הקצה אל הקצה, וכיניהם נמצא כמה מיני ממוצעים בחילוק מדריגות ומינים שונים, אשר נמצאו גם בהם רבוי הפעות מאור לחושך ממש, גם בין הישנים הבקאים והגלים [מ]כמה מדריגות שונות וחכמים בעיניהם לחכילת דה"ח והמה מושעים בתכלית. ולזאת ההכרח מאד לפרש ולבאר הכל למען לא יחלו בי בזוי סדוקי כ"י, והעיקר להעמיד ולקיים עיקר תוכן וכוננת רצון הק' של אאמ"ר ז"ל ב"ע באור חורתו [אשר] הפיע עלינו זה שלשים שנה, והיה כל מגמתו מנעוריו לכל אהובי ומבקשי דא"ח באמת, שיוקבע בנפשם אור ח"י עולם לתכלית המכוון, שהוא ענין גלוי אלקות בנפשם בכ"ח לפוש"ד וכיזו"ע א':

והנה פתח דברי יאיר בחלוקי [ה]כללי שבין ד"ח הישנים ובין ד"ח אשר הנחילנו והאיר לנו אאמ"ר ז"ל ב"ע באור חורתו, מה שכל עיקר

מהד"ח

מהד"ח

(א) וע"ד ששמעתי מהרה"ח החסיד (א) יבאר בר"ב ענין והשבות אל המפורסם מוהר"ר יצחק אייזיק גרין לבבך שהוא ענין ההתפעלות הנמשך מן שישי ג' בחי' א' התפעלות ח"י בשר והתבוננות ודעת בגדולת ה' שצ"ד נאמר והוא מה שתפעל הנח"ט ע"י וידעת כ"י ואומר שיעקר בוננת אדמ"ר ההתבוננות בבחי' אלקיים ח"יים הוקן נבגים ה' לחדר"ך לכללות ישראל ומליץ עלי"ם כ"י והבי' הוא בחינת שידיה עיקר התפעלותם והתפעלות ח"י התפעלות הנפ"א אשר היא חלק ח"י אלוה' ולא התפעלות ח"י בשר. והיה כ"י ולכן התפעלותה מן ההסתכלות התפרש בין עובדי ה' בנשמתם לעובדי ה' בבחינת ח"י שלמעלה מבחי' אלקיים בגופם. ויבאר זה בקה"ק הידוע ע"פ כ"י וכאמ"ר ז"ל אידון מתקני חכים ואחם הדבקים בה' כ"י חיים גולכם כ"י הנואה את הנוצל כ"י וד"ל, הג' הוא דמשמע שכלתי הדבקות אינו נקרא ח"י בח"י התפעלות אלקות ממש שלמעלה כלל וכחי' לאהבה את ה' אלקיך כ"י מהתפעלות הנפש האלקי' והיינו מה' הוא ח"יך ומשמע מזה שגם ע"י האהבה שאיר הניצוץ אלקי הנק' יחודה נק' ח"י אך באמת משי"א כ"י הוא ח"יך לא בתוסי אור ויתגלה מהעלמו והתפעלות קאי על האהבה דאיכ' הל"ל כ"י הוא ח"יך

ש"ח תרמ"ב - ה"ח . . . בז"י סדוקי [י] סריקין [י] ד"ח - הד"ח חסידות . . . בבא מרא ו' א. ש"ח עיקר - תוכן וכוננת רצון [י] ל"י [י] תוכן [י] מהותו ורצונו. טו"ר גורפס - וי"ד: מלמנו: מסיפיים כאן קטע שזמפס הל"ל ע' פמה ובכחי' הונא זה הל"ל כפנים.

שי"ח בנפוש - א: תוקו ע"פ לוח הטעות בקצוני הנדפס. לקמ"י באור סי' מהר"ב ר' הלל מפא"ר ש"ש - ראה לקמן במסגרות הערות ע' קפ וא"ר. סדר המ"ע (מכאן ואילן) חס: (א) הפנים (ב) מהד"ח (ג) מהד"ק. מהד"ח . . . יצחק אייזיק ראה לקמן במסגרות הערות ע' קפא הע"ה 13. אלקיים ח"יים ומל"ך ע"ל: טעם ברב"ח יצ"ר. ראה מאמרי אהר"א שמו"א ח"א ע' מה. הפ"א אשר גר"א חלק ח"י: ראה תניא רפ"ב. א"י"ן מתקני' ח"יים הוה"ח את הפולק: ראה תמיד לב, א. והשבות אל לבבך . . . וידעת: ואמתו' ה' לט.

מגמתו היה מתחילת עבודתו בקודש, אשר לא פעם ושיתם שמעתי מפי רוח קדשו ז"ל שכל עיקר מגמתו וייצו"תו במס"ג ממש על אישי רק שיוקבע בנפשם גלוי אלקות, דהיינו שיהיה התפעלות נפשם ב' רק התפעלות אלקות. דוקא ולא התפעלו' ח"י בשר שאינו התפעלות אלקות כלל. וזה עיקר וקיצו' תוכן המכוון, שהוא הפרש בין עובדי ה' בנשמתם לעובדי ה' בגופם. ובהו הכלל נמצאו פרטים רבים ושונים מאד. ומתחלה צריך לבאר היטב שרש הכלל הזה הגם שידוע לכל אבל אינם מבינים לתכליתו. והענין יזכר בהקדים הידוע ע"פ ואתם הדבקים בה' כ"י חיים גולכם כ"י דמשמע שכלתי [ה]תב"ק. אינם נק' חיים אלא מתים, וכתיב לאהבה את ה' כ"י הוא ח"יך, וא"א לפרש דכ"י הוא ח"יך קאי על לאהבה [את ה'] כ"י דהאבה הואת היא ח"יך, דאיכ' הל"ל כ"י היא ח"יך ולמה אמר הוא [ח"יך] ובודאי פשט המקרא היה מובן לכל דכ"י הוא ח"יך נתינת טעם הוא, למה תאהב לפי שהוא ח"יך, ואיכ' י"ל מה צורך

מהד"ח

ליקוטי ביאורים מהד"ח

וזאת הוא מעצמי אא"י שלמעלה משם רק קאי על ה' ונותן טעם למה תאהב את ח"י. הן בחדוה ותענוג כמאמר א' ה' מחמת שהוא ח"יך וא"כ קשה מה צריך תענוג על ח"י על דוקא הן בבחי' לאהבה כ"י בחי' אהבה שהוא להתפעל בבחי' נמירות ממאמר חומר הגוף בחשוקה כלב אינו שייך רק לדבר וזלזו והאלות כמאמר ותתפל חנה על ח"י אבל מה שאוהב האדם נפשו וח"י אינו יבכה תבכה כ"י. זהו תוכן הנקודה: שייך לקרותו בשם אה' כ"י שאין בזה שמעתי מפיו וכתבתי בתוסי ביאור. שום התפעלות רק בשם התקשרות יתכן ולפי"ד זהו כוננת אדמ"ר במיש' עיני לקרותו. וא"כ כ"ין שיה' הוא ח"יך ממש. גילוי אלקות בנפשם בכל ח' לפוש"ד לא יתכן בו דהאבה רק התקשרות ולמה כ"י זהו בחי' ח"י אלוה שלמעלה אפי' א' לאהבה את ח"י כ"י מבחי' ח"י הנשמה האלקי' ותי' לקמן בפרט כ"י וד"ל.

(ב) כי התפעלות הניצוץ אלקי מוכרח ג"כ להתכשב בנפ"א ובא"ל לא התקיים כמש"ת ולכן א' התפעלות נפשם התפעלות אלוה כ"י.

(ג) וגם התפעלות הניצוץ אלקי המכוון רק התפעלות הניצוץ אלקי הוא עיקר המכוון והוא בחי' ח"י הנ"ל והיה דוקא נקי ח"י אלוה כני"ל רק אצ"כ בחינת התפעלות הנפ"א היא קרובה להאיר בה בחי' התפעלות הניצוץ כ"י מה שאין כ"י התפעלות הנפ"א. הנקי התפעלות ח"י בשר הוא רחוק עיינו מבחי' התפעלות אלקות. והיה דקדוק לשונו הק' שאינו מהתפעלו' אלוה כלל כ"י. (ד) ופי' בנשמתם היינו אור הניצוץ אלקי המאיר בנשמה האלקי' כני"ל.

ואחם הדבקים בה' כ"י ב"י"ך לוח - וכ"ה לקמן ע' שו' ואמתו' ה' ד. לאהבה את ה' ה"י [י] יתענוג כ"י כ"י הוא ח"יך: נצבים ל' ב. או תתנוג על ח"י: יש"ע נח, ד' ראה מאמרי אהר"א דברים ח"י ר"ע א"ק. יש"ע. נביאים ובחובים ע' חסו רש"י. (תתפלל חנה על ח"י: שמו"א א' י' בחוספת חיבת הנ"ה, ראה מאמרי אהר"א דברים ח"י ע' אצ"ה. רש"י.

כידוע, ולזה אמרים שמע ישראל זוקא שוחן] למסור נפשו באחד בפסוק ראשון, ואח"כ הציווי ואהבת בבחי' התפעלות הנפש שצריך לצווי ביגיעת הנפש ונקרא פולחנא דרזימותא כמבואר יודוע לכל י. אך חוכן זה

מדהיית ליקושי ביאודים מהדייק

(ג) ויתבאר לקמן ראי לזה ממה מצד אלקי שהוא בחי' היחידה שלמעלה שגראה בעליל כו' מבחי' החכ שגנפשו שנמשכת ונדבק ממילא אחרי אלקי חיים בניצוץ הנמשך הנקרי ישראל ועיי נמשך בחי' מסייע אחורי השלהבת. ובחי' זאת נק' גיב שלמעלה מן הטעם ודעת דחכמה ישראל שלוח אומר שמע ישראל לעורר בחי' זאת בבחי' למסור באחד שהוא גיב למעלה מן הטעם ודעת הנמשך מן החכ

אינו מתורץ מה צורך להתפעלות האהבה אחרי אשר חייך הוא הייך ממש וגם יתוסף הקושי אחרי אשר יש לו מסייע באחד אין יבוא לאהבה שהוא למטה ממסייע אך התניוץ לזה הוא בדקדוק לשונו חקי במיש ואח"כ הציווי ואהבת בבחי' התפעלות הנפש. והוא כמשיית בסמוך שיש בנפחיה ה' מדרגות נרנחיי ובחי' יחידה שהוא בחי' הניצוץ אלקי שם הוא בחי' הדביקות כמו שהאדם דבוק לחי' נפשו כן בחי' היחידה דבוקה לחי' החיים כמיש חבוקה ודבוקה כן ממש בבחי' עצמות איש שלמעלה משם חיי כניל. אך בחי' זאת הוא בהעלם ככאויא מישראל אפי' במי שיש לו נפש דעשי כמו אצל רשביי בשרה כניל. וראוי לזה כמיש לקמן ממה שגראה בעליל בכל איש גם נפש שפלה ונמוכה בהשגה והיינו להיות שאין לו בחי' נשמה דבריהא שהוא בחי' חוש השגת אלקות וגם אין לו בחי' רוח

מחמת שהוא קרוש ומובדל מגדר גילוי שמת ישראל... ואתה: ואחזקו... רעה ראה זהו (רעה מהמנהג) משפטים קטן

א. צ. ל. א. מאמרי אהר"א דברים ח"ב ע' ותי. ושי. שמת היא ע' רעה ואילך. פולחנא דרזימותא: זהו בשלה נהג ב. ואחזקו רס"ו. א. לפמן סימן ב פיסקא והמדרגה הדי. לקסיי תורה שלח מ"ב ג.

תוספת דבוקה בדי השענא ואם אני תמלקן ליס"ג. שורה מ"ד: להלך מכה.

שמת ח"ב ע' שפ"ו. ושי. דברים ח"ב ע' שמה. ושי. בבאים וכתיבם ע' שפ"ב. שורה (ג) — בכל נפש: יידי: בכל ניצוץ. אני אחרתי אלקים אחר: תולידם פ"ג.

שורה אחר — ואחם הדבקים: ל"ד גיתופי: בתי חיים כולכם כו'. בחד קטירא אלקטורנא: ראה זהו (אורא וסמא) האינו רפת א. רצ"ב א. לפמן ע' קט"ג. מאמרי אהר"א שורה (ג) — בכל נפש: יידי: בכל ניצוץ. אני אחרתי אלקים אחר: תולידם פ"ג.

להתפעלות האהבה אחר שכבר הייך ממש ה. אך הנה ידוע שיש הפרש בין ענין האהבה ובין ענין הדביקות. וכלל הפרש הוא רק בדבר הזה בלבד. שהדביקות הוא חיות והתקשרות הנפש בחי' החיים עצמות איש כיהו שג' מקור חיי כל הנשמות, ויש כי הוא חייך ממש כידוע. ועיי בענין הדביקות אמר ואחם הדבקים פ"י אתם מצד שרש נשמתכם הדבקים ממילא בהתקשרות עצמית ותמידיית ולא בחינת התפעלות לפיקסין, כמיש רשביי בחד קטירא אלקטורנא בני אחידא כו' (וכמשיית בסמוך במדרגה ה' דנה"א כבחי' יחידה כ"ט, וזה יש בכל נפש מישראל גם מי ששרשו בבחי' נפש דעשיה בלבד

מהדיית ליקושי ביאודים מהדייק

(ח) כי בחי' אהבה שהוא להתפעל אך באמת יש ב' מדרגות הדביקות בתשוקה בלב אינו שייך רק לדבר והאהבה כי הדביקות הוא חיות וזלנו אבל מה שאותה האדם נפשו והתקשרות הנפש בחי' החיים עצמו וחיינו אינו שייך לקרותו בשם איש כיה שלמעלה מבחי' התפעלות התפעלות אהבה כיון שאינו בא בבחי' הארתו בעולמות רק הוא מקור חיי כל הרגשה כלל רק בשם התקשרות הנשמות שדם גיב בחי' חלק אלה אמר ודביקות יתכן לקרותו נאיכ כיון להתשלשלות העולמות כו'. ועיי אמר שהייך הוא הייך ממש לא יתכן בו ואתם הדבקים בה' אתם מצד שרש האהבה לק' ההתקשרות ודביקות כניל בענין ואתם הדבקים בה' ולמה אי לאהבה את כו' כמו האדם שהוא מקושר לחיי נפשו שהוא תמיד כו'. ושי"א רשביי בחד קטירא אלקטורנא בני אחידא כו' ובחי' זאת נק' יחידה שגנפשו שהוא בחי' אלקי שגנפשו ונק' ניצוץ אלקי (שע"ז א' אלקי אתם כמבואר בעיי' בתחיל היכל הו' יעו"ש) וישנה לבחינה זאת בכל נפש מישראל גם מי שאין לו רק נפש דעשי. והוא מה שגראה בעליל בכל איש גם בפחות הערך שנפשו שפלה ונמוכה בהשגה כאשר ישמע איזה ביאור בבחי' טובב ומלא וכה"ג בפרטיות ההתבוננות והשתלשלות התפעל נפשו ביותר (כלי אידע העשתידיע) ויתדבק נפשו בזה ותמשך אחרי זה. אין זה אלא

שורה אחר — ואחם הדבקים: ל"ד גיתופי: בתי חיים כולכם כו'. בחד קטירא אלקטורנא: ראה זהו (אורא וסמא) האינו רפת א. רצ"ב א. לפמן ע' קט"ג. מאמרי אהר"א שורה (ג) — בכל נפש: יידי: בכל ניצוץ. אני אחרתי אלקים אחר: תולידם פ"ג.

שורה אחר — ואחם הדבקים: ל"ד גיתופי: בתי חיים כולכם כו'. בחד קטירא אלקטורנא: ראה זהו (אורא וסמא) האינו רפת א. רצ"ב א. לפמן ע' קט"ג. מאמרי אהר"א שורה (ג) — בכל נפש: יידי: בכל ניצוץ. אני אחרתי אלקים אחר: תולידם פ"ג.

שורה אחר — ואחם הדבקים: ל"ד גיתופי: בתי חיים כולכם כו'. בחד קטירא אלקטורנא: ראה זהו (אורא וסמא) האינו רפת א. רצ"ב א. לפמן ע' קט"ג. מאמרי אהר"א שורה (ג) — בכל נפש: יידי: בכל ניצוץ. אני אחרתי אלקים אחר: תולידם פ"ג.

שורה אחר — ואחם הדבקים: ל"ד גיתופי: בתי חיים כולכם כו'. בחד קטירא אלקטורנא: ראה זהו (אורא וסמא) האינו רפת א. רצ"ב א. לפמן ע' קט"ג. מאמרי אהר"א שורה (ג) — בכל נפש: יידי: בכל ניצוץ. אני אחרתי אלקים אחר: תולידם פ"ג.

שורה אחר — ואחם הדבקים: ל"ד גיתופי: בתי חיים כולכם כו'. בחד קטירא אלקטורנא: ראה זהו (אורא וסמא) האינו רפת א. רצ"ב א. לפמן ע' קט"ג. מאמרי אהר"א שורה (ג) — בכל נפש: יידי: בכל ניצוץ. אני אחרתי אלקים אחר: תולידם פ"ג.

שורה אחר — ואחם הדבקים: ל"ד גיתופי: בתי חיים כולכם כו'. בחד קטירא אלקטורנא: ראה זהו (אורא וסמא) האינו רפת א. רצ"ב א. לפמן ע' קט"ג. מאמרי אהר"א שורה (ג) — בכל נפש: יידי: בכל ניצוץ. אני אחרתי אלקים אחר: תולידם פ"ג.

הענין] הוא ענין הפלל הנלך דהיינו שיהיה עיקר ההתפעלות התפעלות אלה דוקא וכזה עצמו יש ב' מדרגות הדביקות והאבה כמ"ל והענין הוא כידוע

מקורו"ת ליקוטי ביאורים מהדו"ק

דיעני שהוא בחי חוש התפעלות ולא נפש שהוא בחי חוש המסתירו כו' והב הוא אלקות רק בחי נפש לעשי שהוא בחי העלם העלם מצד דבר המסתיר בחי פרומקייט טבעי לבחי נפש סו"מ עליו והנה לגבי בחי היחידה שהוא וע"ט בלבד, ואעפ"י כאשר ישמע האדם שבנקוד' פנימי הלב (שהוא כאור דסובב ומלא וכהי' התפעל למעלה אפי' מבחי השגה רק בחי נפש ביותר כו') וע"כ לומר שזהו מצד דביקות לימשך בניעוץ כו' בבחי טבעי היחידה שבנפשו שמגששת באותיות ככ"ל אין שום דבר המסתיר כו' אין שמוע או העצמי דאים מקור הסובב הלבוישם דנהיט חופסים מקום בבחי ומלא וע"י תצא מהעלמה ותאיר זאת דיחידה ולכן אינם מסתירים אותה בגילוי אור וגילוי אור הוא חוש הנקי מצד שהוא קדוש ומובדל מגדר התפעלות אלקות ממש שלמעלה ההגלות בכלי המוח והלב ואין ביכולת מהתפעלות הנח"א כנ"ל בבחי הנ' כלי המוח והלב להכיל אורה משי"כ להיות שהתפעלות זאת הוא מה שבחי היחידה מתפעלת ומתעוררת להאיר בגילוי אור (משי"כ הדביקות הוא בחעלם היחידה כו') אך להיות שהתפעלות זאת הגם שמאירה בגילוי אור מ"מ איננה מאירה רק בבחי מקור ואינה נתפסת בבחי אי"פ בכלי שכל ומדות שבכלי המוח והלב והגם שבסלים לגבי אור היחידה שמאיר עליהם אינו רק לפי שעה ולהיות שאין האור מתקיים רק בריבוי כלים וכידוע בענין את האור כי טוב לגנוז בכלי כו' לאת צריך לעורר הנריע מהעלם שיתגלו ג"כ והינו כלים להלביש אור היחידה כו' והיו ענין עבודת האהבה הנקי פולחנא דרחמינותא והיו משי"א מתפלת אורה צדיק כמבואר במ"א אבל התפעלות הנפש שהוא בחי נריע ככדי להמשיך אור היחידה בתוכיות שלמטה מבחי היחידה, ולזה אחר מוחו ולבבו צ"ל לזה יגיעה רבה ביגיעת

את האור כי טוב לגנוז בכלי נסמך לקפו"צ פק"ה שו"ת האהבה (האזהרה המפורשת) ... אפי"ן בלה"ל ליתא. שו"ת המתנות: ל"ל ההתלבשות. שו"ת ופרומקייט טבעי: ל"ל: כליא פרומקייט טבעי. שו"ת אור - המסתיר ח"ה: ומסתיר אורם ועם זה: ל"ל: המסתירים אורה ועד"ה. אור המפיק ... לפי שעה: הוא מאמרי אדיה וקרא ח"ה ע' תמ"א. הותפעל מחפלת אורה צדיק: ראה תורה אור מלך ל"ל: עפ"ד. (ראה שם) שמו"ת נ"ג.

מקורו"ת ליקוטי ביאורים מהדו"ק

המסיי דאחד שהוא למעלה מבחי נפש שהוא ענין העמקת הדעת אהבה להיותו בא מצד גילוי אור בהתבוננות אלקי ויגיעת בשר היחידה המאירה בבחי מקור צריך בהתבוננות מרחוקו ולבטש הרע עדין למצות נאחבת שהוא בחי שבקברו כמבואר בלק"א וע"י ריבוי התפעלות הנריע בכדי שיע"ן יתהווה ההתבוננות מפרטי ההשתלשלות עושים בחי כלים לאור היחידה כו' והנה מעורר ג"כ בחי נריע שיצאו מהעלמם לבחי גילוי הנריע מהעלמם צריך לידו גילוי כו'. שזהו ענין היציאה מתושך עבודה ויגיעה רבה ולכן נקי פולחנא התחנן שהוא בחי החסתר כו' ובחי אינו צריך יגיעה וכנ"ל שכל נפש מישראל כאשר ישמע ביאור דסו"מ"מ זאת דר"ן מאיר בקביעות להיותה יתפעל מיד כלי יגיעה ככל והטעם בבחי א"פ כו' וד"ל) לעורר המדות לוח להיות שבחי היחידה אין לה דבר שגששים או כלים לחי' הנח"א. ולא כמו המסתיר כי אין דבר בא ולע"י לגנוז קודם ההתבוננות שחיותם הוא מבחי רק שהוא כחעלם מצד שהוא אור נהיט ולכן היו אחוים וקשורים בהבל עצמי והוא קדוש ומובדל מגדר גילוי העוה"ו משי"כ עכשיו ניוזו והתפשטות לזאת עיי' שמיעת דא"ח מהתקשרותם הכל' להתקשר לאלקי' כלבד יתעורר ירבה שהוא בחי שכל חיים (כ' נהיט הוא בחי שניה בעת משי"כ בחי נריע שמשכנס בכלי המוח גילוי הנח"א במוח ולב אך בצד"ג נהפך ומדות אלקיי שמשכנס בכלי המוח להיות חוה וניעור, אך בצד"ג נהפך וחלב ומתלבשי בבחי הסתר והעלם לגמרי עד שנתפעל מאלקי' בזה החום יגיעה שכל ומדות נהיט לזאת צריך שנתפעל מענייני עוה"ו יתפעל מאלקי' המסתירים והיינו עיי' יגיעת נפש כמו הנח"א ממש כו') והיו פי' ענין שהוא בחי ההתבוננות בעומק יתר התפעלות בלה"ק שפי' הוא חוה דייקא (כמשי"ת) ועיי' יגיעת בשר שהוא כו' וע"י אמר ג"כ לאהבה את ה' פועל יוצא להביא את האהבה בלב בשר החיצוני כי הוא חייך ממש מצד שורש נשמתך לזאת תראה להמשיך חיות זה בבחי גילוי בלב בשר החיצוני שזהו בחי אהבה כו' והנה עם זה יובן ענין הנ"ל בהפרש שבין התפעלות חיי אלה להתפעלות חיי בשר, שהתפעלות חיי אלה הוא

דרחימותא כו' וד"ל. י"ג) אך זהו כחעלם ותצא לידי גילוי אור עיי' שמיעת דא"ח ונקי כמבואר בקפ"א: פס"ב (נמ"כ). ר"ן ח"י: ראה בראשית רבא פ"א, ט. מאמרי אדיה דביים ח"ה ע' תמ"א. ושי"ן.

מחודית ליקוטי ביאורים מהדו"ק

הדברים הנה גם במדרגת האהבה יש (והפרש לידע בנפש התבול שבנייהם ג' מדרגות היא התפעלות האהבה מצד ג' תבאר בס' ג') ולפעמים יוכל להיות גילוי הנר"ט שנק' התפעלות חיי אלה כאשר יאיר בהם אור היחידה כ"י. והבי התפעלות האהבה מצד התעוררות נהי"ט שהוא בחיי התפעלות חיי בשר בלבד. והג' כאשר התפעלות חיי אלה שמצד הנשמה מאיר כמו שהוא בלב בשר הטבעי עד שמתפעל לב בשר הגשמי בהתפעלות חיי אלה ממש וכמשי לבי ובשרי הגשמי ירנו אל חי כ"י. והג' האחי הוא בחיי אהבת עולם ואהבה רבה ואהבה בתענוגים. והנה כל הגיל תלוי לפי עומק בינתו ולפי התעוררות היחידה ע"י ההתבוננות. כי הנה יש ב' בחיי בבחי' ר"ל. בינה היצוני. בינה ופנימית בינה ובחי' היצוני. בינה הוא בחי' ההתבוננות בסומ"ם שהוא בחי' התפשטות הארתו בעולמות לאירי בבחי' מקו"פ ונק' בחיי זאת גדולתו של הקב"ה (והוא ענין אלקי חיים ומלך עולם הנוכח לשעלה שהוא בחיי בינה דאצי אשר בתוכה כלוליי המדות דאצי שאו נק' אלקי חיים, ובאשר מתגלים בה המדות נק' מלך עולם. כי מבחי' מדות המתגלים בבניה נמשך בחיי דאצי עני ברשימה שבמדות דאצי ולכן נק' מלך לבחי' עולם שהוא בחיי הוי"ק דאצי עני ברשימה שבהם ובחי' המדות דאצי הם בחיי סובב דאצי מחיי בי"ע והוא בחי' הממלא שבהם ובחי' המדות דאצי הם בחיי סובב ומקו"פ לבי"ע ומקור הטוב והממלא הוא בחיי בינה דאצי ועיי בינה שבנפש יוכל להגיע לבחי' זאת לידע אוד שהוא מקור כל המסקיפי ופנימיי כ"י. והנה עיי התבוננות זאת יתעורר גם היחידה מהעלמה כ"ייל שעיי שמיעת דא"ח גילוי ותפעל ונתעורר וכ"י עיי ההתבוננות כ"י והתעוררות זאת תפעל לעורר גילוי השכל דנה"א שבמח שיינו מוסתו כ"י וממלא יורה גם שכל האנושי על האמת ולחיות שטבע המדות נגודים אחר השכל לכן יתפעל במדותיו הטבעיי והתפעלות זאת נק' התפעלות חיי בשר ואין בה התפעלות חיי אלה כלל כי המדות שבנה"א לא נתגלו כלל ולכן אין ההתפעלי עצמי וטבעי רק לפי שעה, כי טבע המדות דנה"ט להיות נמשך בעניני עוה"ז רק לפי שעה ניוזו ממקומם מצד שגורו אחרי השכל האנושי שהורה לשכל האלקי. והנה כ"י הוא כאשר

לבי ובשרי... ירנו אר אל חי: תהלים פ"ג.
 שו"ת התבוננות - מחמ"ט: בסוכה ומלא.
 אלקי חיים... הור"ח לחמ"ה: לקוטי ביאורים מהדו"ק רס"א.
 דרשימה דביאור המאמר ס"ל וכו': ראה גם ביאורי הו"ח להוצ' ע' רל"ט.

להיטא כ"י וישנו [גם] כ"י"א מ"ש"אל כ"י"ח לפי"י, והוא אשר צריך לפרש ולבאר שיחה זאת היטב, כהיות שנראה בעליל בכל איש גם פחות הערך בנפש שפילה ונמוכה בהשגה ומדות כ"י. כאשר ישמע איזה דבר בענין ההתבוננות באלקות כמו ביאור לסוכה ומלא וכד"ל התפעל נפשו ביותר דבר כ"י ע"י דער הער"ט ז"ע"ר). וחוש זה אינו אלא מצד שרש נפשו דהיינו בחיי אלהות שבנפשו, והוא בחי' יחידה שבו ישא למעלה מבח החכ' שבנפשו, והוא ענין וכחי' התקשרות עצמי שלו הגוף וביקות שתדבק ותמשיך הנפש מצד בחי' עצמי אלקית שבעצם נפשו הנמשכת ונדבקות ממלא כאשר ימשיך הניצוץ אחר השלהבת וכח"ג"י זהו הנק' התפעלות אלה ממש.

מחודית ליקוטי ביאורים מהדו"ק

התפעלות אלה ממש כ"י"ל וזהו ב"י כאשר הוא פועל ע"י התבוננות לעורר אחידא בחיי דביקות בעולם ב"י נקודת היחידה ולהאיר בנר"ט עד שגם להיטא שהוא התפעלות היחידה והוא נר"ט יתגלו מהעלם ושניהם מאירים מה שתצא לגילוי אור ותלהט כ"י בלב בשר הקיצוני זהו נק' התפעלות חיי (יד) כן כאשר ישמע איזה דבר בהתפשטות והתגלות דא"ש שהוא כ"י השתקפות המקור לצו"י הפרטי כמו מקור חיי כל הנשמי כ"י"ל לכן יתעורר ניצוץ הפדסי להיות נמשך אחריו בהתפעלות אלקות ממש כ"י"ל (טו) אך כ"י נק' מדרגות הדביקות שהוא מצד היחידה רק שבאה לגילוי אור ונק' התפעלות כ"י"ל אך מדרגה השני שהוא האחי לא ביאר בפירוש רק כמייש למעלה שהוא ענין העבודה להוציא הנר"ט מהעלם שיעשו כלים לאור היחידה כ"י"ל באריכות, ונמצא שגם התפעלות הנר"ט יהי בבחי' התפעלות אלה ממש מצד אור היחידה המאיר בהם וזהו משי"א למעלה אך תוכן זה כ"י שיהי ענין ההתפעלות התפעלות אלה זוקא וזהו עצמו יש ב"י מדרגות הדביקות והאהבה כ"י (היינו שגם במדרגת האהבה הנבא מצד נר"ט יאיר אור היחידה הנק' התפעלות אלה ממש כ"י וביאור זאת נק' התפעלות חיי בשר כ"י וד"ל

לפי שו"ת יו"ט א"ש... בשיחה דמחמ"ה: משי"א י"ח. ד"ה מי כ"י"א העבדתי - לא נדפס לע"ע (נמצא בנכח"י כ"ד 482 מה"ב).

אך לכאורה ימול ביה טעות מן הקצה כי, כי ודאי נמצא ממש בחי' דביק' בדוגמא זאת ככל מאד לכל אהל היא הפכית לגמרי שאינה בגדר התפעל' אלוה כלל וכלל, והוא מה שנראה בעליל שהתפעל' רוב ההמון הוא בהתפעלות חיצונית בזמיון שוא בנפשם ולכבם בהפלתם הנאה בחי' צעקה חיצונית בלב כשר בלתי אור וחיות פנימי כלל ולא לה' כלל, כי אין כמחוה או שום התפעלות והתבוננות אלוה כלל רק בדרך כלל כולל, כי גם בהתבוננות זאת ענין השמיעה הנ"ל והמשכת הנפש בפנימית שלה כלל, כי גם בהתבוננות זאת דרך כלל אין לו בה בחי' השמיעה (בני"א דער הערט כו') כלל, והגם שקריון הקולם גם לזה בשם דביקות או התלכות, אבל הוא דביקות שוא לגמרי כאותו היפוך מדביקות אמיתי הנקי התפעלות אלוה הנ"ל, והוא בדוגמא ממש כאותו אופן של דביקות האמיתית אבל אין זה הדביקות בה' כלל, וכל דביקות שאינו

מחדו"ק ליקושי ביאורים

מעמיק בעומק בינתו להוציא עומק החזרה מהעלם אל הגילוי וממילא יוצאי מדות שבחיה מתעלמם וטוח בעצמו כיכ עבודה וגיעה עד שפעל היפוך נהיט גיכ, שאו היפוך זה של חושך התחתון לאור גורם היפוך חושך תעליון לאור והוא בחי' מלה עמוקות מני חושך שחוא ענין הגילוי דעצמי אאיש שמאיר בתוסי אור בחחי היחידה וממילא גורם גילוי עצמי היחידה כמיש בניה"א (כמכונאר בתחתי"ז"ל אשר גילוי שורש נשמתו כמיש הוא לשעלה מגילוי אלוי ורוהיק משאיכ בחחי אהי"ר הנ"ל הוא הארת התחידה בנר"נ, שחוח בחי' אהבה בתענוגים שאו נמשך גילוי זה בניהיט כמיש בניה"א והתייחזו שתי הלבבות כמיש יחד לבבנו כו', וחוה לגי ובשרי והנו אל אל כו' (והנה בחחי זאת התענוג והמיררות הכל הוא בחחי על הוי' וכני"ל בהגיה הוא כו' וד"ל). ובחחי זאת נתאחדה האהבה עם בחחי

אך לפעמים יוכל להיות ההיפוך בזה מן הקצה בו כי יוכל להיות שיתפעל בחיצוני בדמיון שוא בלב כשר וגם יציק בעיקה חיצוני בלתי אור וחיות פנימי כלל כי לא לה' הוא, כי אין במוחו או שום התבוננות רק ד"כ וגם בהתבוננות זאת שבר"כ אין לו בה בחי' השמיעה בעומק רק בחיצוני מאוד, והגם שנק' בל העולם בשם דביקות או התקשרות אינו לה' ואינו נקי בשם חיות כלל כי אתם הדבקים בה' דוקא חיים כולכם. משאיכ דיבוק חיצוני הנ"ל כמת יחשב כי אין נפשו חי ממקור חיצבה באלקי וזה לא נקי גם עובד ה' בגופו ורק עובד א"ע ש דעי השם יי"ד, כי עובד ה' נקרא עב"פ כשמתפעל לבו וכשרו הגשמי מאל חיי החיים דוקא כמיש לבי ובשרי ורננו היינו הלב ובשר ממש שיתענג על ה' בלבבו הגשמי מצד האהבה של גדיש הגופני שגם היא מתפעלת לאהוב את ה' כפשוטו של מקרא ואהבת כלל לבבך בשני יצוריך, שזה בא מצד שהמדות

שורה שום — בדרך: זי"ד: דרך.
תגה תמחות מן חושך: אוב י"ב: כ"ה.
נלקו שורש נשמתו... למעלה מתקין אהי' ורוהיק: ראה לעיל ע' כב וע' ל' ושי"ב.
וחדר לבבנו ראה למקם ע' שס' ושי"ג.

מחדו"ק ליקושי ביאורים

התבוננות הוא בחחי חיצוני בינה בלבד משאיכ כאשר התבוננות חוא בעומק בינתו הנקי פנימית בינה (והיינו כאשר בא לבחי עיון שמוה בא לתעמקת היעת כמבואר כשער ושחוד הוא כאשר מעמיק דעתו בענין ההתבוננות עד שפועל שגילוי העלם זה היחידה הנ"ל יגיע ללב ע"ד שחוציא גיכ מהעלם אל הגילוי בחי' המדות דבר"ג והוא נקי התפעל' חיי אלוה כו' ולפעמים לא יתי' נוגע לנהיט קצת ולפעמים יתהפך לגמרי נוגע לנהיט קצת ולפעמים יתהפך לגמרי כמו בצר"ג כני"ל, ובחי' הג' כאשר התי' הולדת אהבה בניה"א מצד השכל דגה"ט הנכלל בשכל בניה"א שאו אין נגלה רק ההתבוננות דגה"א שוא בחי' המדות חב"ד דגה"א שבמוח ולא בחי' המדות דגה"א וחוה הנקי התפעלות חיי כשר כו' וד"ל.

כמו שטבע הנהיט הוא להתפעל מענייני עה"ז כו', ואהבה זאת נקי אהי"ר ופועלת רשפי אש לצאת מגדרי הכלי להיותה באה מעומק בינה המוגשת בחי' אאיש שהוא למעלה מסובב וממלא והיינו אין דכולא קמי' כלא חשיב שחוח התמצית דסובב וממלא וכמיש בלקיא חייב פ"ג שאחר הדברי' והאמת של התפיש בין מיש וכין מאין ליש יבין אך שכל נברא הוא אין ואפס לגבי כח הפועל אותו. כן אהי"ר ההתבוננות דסומ"מ שהוא אכזות התפשטותו בעולמות יבוא אח"כ לבחי' התמצית ועומק המושג מזה אין שכל ההתפשטות הוא אין ואפס לגבי עצמי אאיש מקור ההתפשטות והיינו אאיש שבחחי שהוא מקור ההתפשטות דבינה כו' (והוא ענין ההסתכלות בשם הוי' שלמעלה מבחי' אלקים חיים דבינה כני"ל בהגיה הוא כו'), אך הנה ידוע דכול להיות לפעמים שיתגלו מדות שבחיה"א מהעלמם ולא יגעו כלל למדות דנהיט ואיכ יכול להתגלות בחי' התפעלות חיי אלוה ואעפ"כ לב כשר הטבעי לא יהי' ניזון כלל (ולכן יש יתרון באה"י" מה שאין באה"ע להיותה התפעלוי אלקי' ממש בבחי' טבעי ועצמי ואין ערוך להתפעלות חיי כשר לזה להיותה רק לפי שעה, ויש יתרון בבחי' אהי"ע כמה שנוגעת לנהיט וכאשר נה"ט מתפעל אוי' יש ביה התחדשות בקצת היפוך ממושך לאור משאיכ אהי"ר אין בה התחדשות רק יציאה מהעלם אל הגילוי ענין במאמי וילקט בתו"א). אך אהבה הגי' הוא כאשר

בשטר ירחוק... ובכ"א אור שליו: ראה שם ע' ב ואל"ל, נדפס בספרי ליקושי ביאורים וראשא תרבי"ח.
נגמם יין... יצא טוד: עירובין ט"ה ט"ז"א.
שורף דרב — בן מישה: כני"ל: בין יש מיש.
במאמי ודל"ט בתו"א: ראה שם ע' ויגש מה' ב ואל"ל.

לה אינו כלום וכמיש ואתם הדבקים בה דוקא חיים חי יקרא, והדיבור היוצני הנ"ל שלא לה' כמות ממש יחשב, כי אין נפשו חי ממקור חוצבה כאלות כלל וכלל כו', וזהו הנק' עובד א"ע (כל"א דער הערט זיך [משך ניט] כו') ולא עובד ה' כלל, וגם לא נקרא עובדי ה' בגופם, כי עובדי ה' בגופם ע"פ עובד ה' נק', והוא התפעלות של אהבה לה' דוקא באהבה הטבעית הגופנית [גי'כ] שגם נהיט הבחמית יאהב כו' כפשוטו של מקרא ואהבת ככל לבשר ואר"ל בשני יצירי כו', הגם שאין זה כח"י התקשרות עצמית דנהיא הנ"ל אבל עובד ה' בגופו נק', כי הרי מתפעל לבו ובשרו הגשמי מאל חיי החיים דוקא כמיש לבו ובשרו ירננו אל אל חי, ובשרו היוני הלב כשר ממש בהתפעלות לב בשר בתענוג גשמי יתענג על ה' בלבו הגשמי (ויש כזה מעלה ומדרגה היותר נעלה שמגיע לבחי' האהבה בתענוגים שבבחי' עצמיות דיוחדה הנ"ל כמשנ"ת [כספור] מ'. ולעומת זה ממש הוא ענין התפעלות לב בשר החיוני ברתיות והתלהבות [אש] זרה הבאה מרתיות הדמים בלבד, אשר לא באש ה' ללל וכלל כ"א

מהד"ת
לאקוסי ביאורים
מהד"ת
 הדביקות כי הדביקות הוא כהעלם שבנדיט יגוררו אחר השכל כנ"ל (ויש בזה היחידה כני"ל והאהבה הוא בחי' יתרון מעל שיוכל להגיע לבחי' אהבה התפעלות שנמשך מצד אור היחידה בתענוגים שבבחי' עצמי דיוחדה כו', ובבחינה זאת כל ההעלם יצא לידו משא"כ כשאין התחדשות התפעלות גילוי כמיש כו' וד"ל.
 (טז) כני"ל שמצד היפך הרושך הגילוי אין התפעלות זאת רק במדריג דנהי"ט יתחפך חושך העליון להאיר אדר"ל ולא אהבה בתענוגים עיני בתו"א כחי' עצמי אמי"ט בבחי' היחידה ואז פ' וחי' במאמר הכלילי כו'. משא"כ התגלה היחידה כמיש לייחד כו' התפעלות לב בשר דיוכק חיוני הנ"ל תלבות כני"ל להתענג על החי ולכן נק' הוא אש זרה מרתיות הדמים לבד ואינו אהבה בתענוגים כו' משא"כ כשאין אש ה' כלל, והיינו שמיגע את הבשר התחדשות מהתפעלות דנהי"ט הגם ודס בלתי התבוננות כלל רק לחתם א"ע שהנהי"א יצאה מהעלם אל הגילוי אין להרגיש התפעלות בלבד (במש"ת) ועי" התפעלות זאת רק במדריגת אחי"ו ולא נאמר בדרך הצ"ה לא התפללו על אחת בתענוגים עיני בתו"א פ' ויחז' דמכס בלבד רק בנפש בדם כו' וכי"ו במאמי הכלילי כו'.
 אומר לא יחפץ כסיל כו' כי"א בהתגלות לבו כו' ויסתעף מזה דמיונית שוא וגם

גיאות והבשאות כאחד הנאים הגשמי היקר הביטול המסופף מהתפעלות אמיתית, והיינו מחמת שההתפעלות מורגשת מאוד בלבדו לכן יוכל לבא לכלל קדושה בעיניו עד שמתגאה ממש כו'.
 שו"ת ונלל - דער הערט: י"ד: דער הערט.
 יאמרת ככל לבנך נאד"ל בשני יצירי: נסמן לקמן ע' רפ"ד.
 שו"ת ירננו - א"ל: ובשרי... בשו"ת ב' לוחא: י"ד: בו לבי... י' ובשרי.
 בו"א פ' וחי': לו: כחמי אדמירי פ' וחי'. ולהעיר שחפשי תרי"א נזכר גם לעיל ע' סג.
 שו"ת התפעלות - הנ"ל: לו: הכלי.

התגלות לבו ובשרו בחמימות רשפי אש לחתם א"ע כמה שירגיש בחי' התפעלות והיא מוטעת מאד מאד (בל"א זייער גינארט בי"א ז"ל כו') עד שיבא לבחי' [דמיון] הכלי שוא ושקרים כוזבים מאד, כידוע זה גם במילי דעלימא (ובדרך הלצה זה שאמרו לא התפללו על דמכס שרמזו שלא יהיה מתפלל בדם בלבד אלא בנפש בדם כו'), ועי"ז לא יחפץ כסיל בתבונה כי"א בהתגלות לבו בלבד, ובידוע לכל ואיכות הדברים כוה אף למותר, כי מוכן לכל מי שטעם טעם אמיתי [בנפש] בדיחית פעם ושתיים שתשנא נפשו מאד דרך שקר ומוטעה כוה. [ו]לא תסבלנו כלל מצד בחי' הגמות וההתפשטות היוצניות המסתעף אד"כ מדביקות זרה הזאת לומר אני ואפסי עוד מצד הרגשת עצמו ביותר, עד שיבא ללכל הגיאיות והתנשאות כאחד הנאים הגשמי בעיני עי"ז ממש כו', גם יפול תופל מזה בתאוות עצמן] כו' [יכול] למשוך באש זרה לגמרי כידוע בכמה מיני נפילות שנפלו [רבים] כו', והיותר מקושר ודבוק בבחי' התפעלות אלוות הנ"ל יותר ישנא אש זרה זאת המנגדת ממש, ועי"ז זה דק מאד מאד ונמצא בו רבוי חלוקים שונות בדקות המדריגות וגם רוב מביני מדע לא יבחינו כוה תכלית ההבנתה ככל פרטי חילוקי רק ככללי' ההבנתה בין ההרגשת לב בשר כו' הנ"ל ובין התפעלות אלהי' ממש דהיינו מליש לבי ובשרי ירננו כו', והוא מה שהתבוננות האלוות ירגיש הלב הגשמי ותפעל גם הוא כני"ל, דאי"פ שבא במרגש ביותר דרומה ממש להרגשת התפעלות היוצני דלב בשר בהתפעלות עצמותו שלא בהתפעלות אלוות כלל וכלל הנ"ל, והנה ההבנתה כוה איך שהם כ"י הפכים ממש מן הקצה כו' זהו המוכן לכל יודע טוב טעם ודעת כד"ה, אבל כדברו פרטים הנמצאים כוה זמן] הנעלם מרוב מכיני מדע גם בגדולים שבהם עד שישירו חושך לאור ואור לחושך ממש כידוע לי ברור שיש רבים שמתעים א"ע שמדמים בנפשם בהתפעלות לב בשר בהרגשה האלוות והוא באמת הרגשה גופני' בלבד, רק קצת תערובות מאור האלהי' כהעלם גדול נמצא כוה מבלתי נודע להם כלל, והוא הנקרא רשימו מן ההתבוננות כידוע.

יאפרש נא שיחתי כי לא לדרשא קאחינא כי"א להוציא לאור תכלית העיני בגלוי האלוות [אמיתי' בנפשינו וכו'] והקדמה כוה"י צריך להביא
מהד"ת
 (יז) להבין עיקר התפרש כוה. אך להבין עיקר התפרש כוה דלכאורה גם התפעלות לב בשר דלכאורה גם התפעלות לב בשר האמיתי האמיתי שנק' עובד ה' בגופו הוא הנק' עובד ה' בגופו הוא מורגש עד מורגש מאד עד שיתפעל כשיר כמיש שמתפעל בשיר כמיש לבו ובשרי ירננו
 לא התפללו על דמכס... בנפש בדם [אוי"ל: בנפש שבחן: ראה בכוח י' ב'.
 לא יחפץ כסיל בתבונה: משלי י"ח. ב' ראה מאמר אהיה דברים אלה פ' ח. ושיני.
 אני ואפסי עוד: לשון הכתוב ישעיה מו. ח. י' צפני כו' טו.
 שו"ת ענפתו... ונלל הנ"ל: י"ד: עצמי... י' ומה: י"ד: וכלל הנ"ל ומה.

